



Arrest

nr. 77 199 van 14 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 22 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 december 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.2. Op 3 november 2011 neemt het bestuur een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De aangehaalde elementen verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Ze vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de familie [T.-G.] de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun tweede en laatste asielaanvraag werd afgesloten op 14.10.2011 met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij zowel het vluchtelingenstatuut als het statuut van de subsidiaire bescherming werden geweigerd.

Betrokkenen tonen niet aan dat hun leven, hun vrijheid of hun fysieke integriteit bedreigd zouden zijn in het land van bestemming. Betrokkenen brengen geen bewijzen naar voor die aantonen dat zij persoonlijk het voorwerp zullen worden van agressie, bloedvete of discriminatie. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedures naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Dat hun kinderen minderjarig en schoolgaand zijn vormt op zich geen buitengewone omstandigheid. De advocate van betrokkene geeft aan dat de kinderen een leerachterstand zullen oplopen indien ze uit België moeten vertrekken. Overwegen dat de vader en/of de moeder zich alleen zou kunnen begeven tot de buitenlandse diplomatieke post zou het recht op gezinsleven schenden voorzien in artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet. De scholing van de kinderen nam plaats in afwachting van een definitieve beslissing in het kader van de asielaanvraag. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing voor de kinderen niet in het land van herkomst kan verkregen worden. De scholing van de kinderen behoeft geen gespecialiseerd onderwijs, met een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn. Betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van de kinderen plaats vond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet betreft dient er opgemerkt te worden dat deze artikelen hier niet van toepassing zijn aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor de gegeven buitengewone omstandigheden, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Het hebben van een beroepskaart leidt niet ipso facto tot welk recht op verblijf dan ook. Een tewerkstelling werd enkel toegestaan zolang de asielpcedure van mevrouw [G.] niet was afgesloten. Vermits de asielpcedure werd afgesloten vervalt tevens haar toestemming om arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Betrokkenen halen aan dat er geen diplomatieke post bestaat in Ingoesjети en dat ze niet over de financiële mogelijkheden beschikken om de terugreis te maken. Daarnaast zou de heer [T.] over een uitreisverbod beschikken zodat het niet mogelijk is naar Moskou te reizen.

Betrokkenen worden niet verplicht zich daadwerkelijk naar Moskou te begeven om zich persoonlijk aan te bieden bij de Belgische Ambassade aldaar; na contact met de Belgische Ambassade te Moskou blijkt dat betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980 via een koerierdienst (vb. DHL) kunnen opsturen vanuit het land van herkomst of vanuit een land waar zij buiten het Schengengrondgebied kunnen verblijven.

Betrokkenen leggen geen persoonlijke bewijzen neer dat zij hun land van herkomst effectief illegaal hebben verlaten. Het is ook niet duidelijk of de gevangenisstraffen effectief toegepast worden.

Het staat het gezin alleszins vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel werpen de verzoekende partijen de schending op van artikel 62 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de motiveringsplicht, en de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.).

De verzoekende partijen betogen dat de motivering van de dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig, of volledig is. De dienst Vreemdelingenzaken is niet afdoende ingegaan op de aangehaalde integratie van de verzoekende partijen. De dienst Vreemdelingenzaken stelde zonder meer dat het hebben van minderjarige kinderen die schoolgaan, sterke sociale banden hebben met België en zijn autochtone bevolking, klaar zijn voor de arbeidsmarkt, zich zonder afdalen bijgeschoold hebben, geïntegreerd zijn, Nederlands spreken, werkbereid zijn, een beroepskaart hebben en aanbevelingsbrieven voorleggen, op zich geen buitengewone omstandigheid vormt. Waarom dit het geval is is voor de verzoekende partijen niet duidelijk omdat dit totaal niet gemotiveerd wordt door de dienst Vreemdelingenzaken. De verzoekende partijen halen hun gezinssituatie aan om aan te tonen hoe moeilijk het voor hen zou zijn om terug te keren. Hun kinderen zijn schoolplichtig, waarbij het moeilijk zou zijn om de kinderen mee te nemen waardoor zij hun schoolloopbaan hier in België moeten onderbreken. Het hier alleen achterlaten is geen optie. Er wordt aangenomen dat de dienst Vreemdelingenzaken geenszins tijdens de vakantie kan eisen dat een student naar zijn land van herkomst zou terugkeren om daar een verblijfsmachtiging aan te vragen, terwijl de student de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend voor de aanvang van de vakantie. De interpretatie van het begrip 'buitengewone omstandigheid' is in casu te strikt. De verzoekende partijen stellen dat onder meer als buitengewone omstandigheid humanitaire overwegingen, het bezit van een arbeidsvergunning of beroepskaart, of de regularisatie van onregelmatig verblijf worden aangenomen. Gelet op het langdurig verblijf in België (drie naar ondertussen) en hun daarmee gepaard gaande perfecte integratie en het feit dat hun asielprocedure iets minder dan drie jaar heeft geduurd, zijn de verzoekende partijen gerechtigd zich te beroepen op buitengewone omstandigheden.

De verzoekende partijen stellen vast dat het bestuur twee gelijkaardige situaties op een totaal verschillende manier behandelt, zonder dat zij daartoe een objectieve en redelijk verantwoorde reden heeft. Wel integendeel, door een verkeerde motivering ter zake heeft de verwerende partij blijk gegeven van het feit dat zij geenszins de ingeroepen argumentatie dienaangaande in overweging heeft genomen.

De verzoekende partijen betogen verder dat het in de aanvraag ingeroepen beginsel van behoorlijk bestuur onder meer de verplichting in hoofde van de overheid omvat om beslissingen te nemen binnen een redelijke termijn. Iemand die overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op regularisatie van zijn verblijf. Conform de richtlijnen van de minister zijn de verzoekende partijen in dit verband gerechtigd op een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aangezien zij korte tijd tekort komen om aan de termijn van drie jaar te voldoen, maar anderzijds een zeer sterke integratie en duurzame banden met België kunnen aantonen. In andere dossiers werd deze argumentatie aanvaard door de verwerende partij maar in het dossier van de verzoekende partijen wordt dit zonder enige afdoende motivering verworpen. In de bestreden beslissing wordt geenszins gemotiveerd waarom de richtlijnen van de minister niet kunnen gevolgd worden. Er is geenszins aangetoond dat het bestuur de aanvraag van de verzoekende partijen in het licht van deze instructies werd afgetoetst. Er wordt integendeel zomaar voorbijgegaan aan deze instructies, die hoewel zij vernietigd werden, alleszins gevolgd worden door de staatssecretaris, zoals deze zelf heeft gesteld.

De verzoekende partijen betogen verder dat van hen niet kan verwacht worden dat zij hun aanvraag moeten indienen bij de diplomatieke post in Oekraïne, aangezien het land van daadwerkelijk verblijf België is. Aangezien alle argumenten met betrekking tot het verzoek tot verdergezet verblijf zich hier en nu in België situeren, dient men dan ook uit te gaan van de verblijfplaats op heden.

Verder is het onderbreken van het verblijf om in Rusland een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk, maar zou dit het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de verderzetting van het verblijf betekenen.

De argumentatie tenslotte van de verwerende partij dat 'na contact met de Belgische ambassade te Moskou' is gebleken dat betrokkenen een asielaanvraag via koerierdienst kunnen indienen, is niet

afdoende en alleszins niet bewezen. Minstens mag verwacht worden dat de beweringen ter zake door stavingsstukken, schriftelijk bewezen worden, wat in casu niet is gebeurd. Nochtans is dergelijk bewijs van cruciaal belang in het vraagstuk van de ontvankelijkheid, gezien het feit dat de verzoekende partijen over een uitreisverbod naar Rusland beschikken, en zich dus onmogelijk ter plaatse kunnen begeven. Het kan niet aanvaard worden dat de beweringen van de verwerende partij voor waar zouden moeten genomen worden, met name de bewering dat de mogelijkheid zou bestaan tot het indienen van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet door middel van een koerierdienst en dit 'na contact' met de Belgische ambassade. Tevens dringt zich de vraag naar de wettelijkheid van een dergelijke manier van werken en de juridische grondslag hiervoor, op. Bovendien is het niet omdat een aanvraag via een koerierdienst kan ingediend worden, dat ze ook op ontvankelijke wijze kan ingediend worden, te meer aangezien in andere beslissingen de dienst Vreemdelingenzaken steeds voorhield dat de aanvragers zich persoonlijk naar de Ambassade dienden te begeven.

In een tweede middel werpen de verzoekende partijen de schending op van de artikelen 3 en 5 van het E.V.R.M. Zij betogen dat zij in hun aanvraag hebben verwezen naar folterpraktijken, die schering en inslag zijn in Ingoetsetië. Het terugsturen van de verzoekende partij valt onder de artikelen 3 en 5 van het E.V.R.M. De uitvoering van het bij de bestreden beslissing betekende bevel dient dan eerst opgeschort te worden en vervolgens ook nietigverklaard te worden wegens een schending van deze artikelen. De afwijzing van de verzoekende partijen als asielzoekers doet niets af van de onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland. Het feit dat zij niet onder de criteria van de Conventie van Genève vallen doet niets af aan alle redenen die in dit verzoek worden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De verzoekende partijen betogen dat, waar het land van daadwerkelijk verblijf België is, zouden de verzoekende partijen zich moeten wenden tot de diplomatieke post voor België in Moskou. Dit is natuurlijk volstrekt onmogelijk en artikel 9.3° van de vreemdelingenwet voorziet in dergelijk geval dat de aanvraag dient te gebeuren via de Burgemeester van de verblijfplaats. Aangezien de argumenten met betrekking tot het verzoek om machtiging tot verdergezet verblijf zich hier en nu in België situeren, dient men dan ook uit te gaan van de verblijfplaats op heden. Het is dan ook duidelijk dat de verzoekende partijen bij wet verplicht zijn de aanvraag te doen via de Burgemeester, zodat alleen al om deze reden de ontvankelijkheid van dit verzoek niet in vraag kan worden gesteld, en zeker al niet op basis van de bewering – contra legem – dat de aanvraag elders ontvankelijk zou kunnen ingediend worden bij middel van een koerierdienst. De verzoekende partijen betogen dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Er bestaat geen enkele wettelijke basis om een aanvraag tot regularisatie in te dienen bij koerierdienst, en het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst conform art. 9.2 van de vreemdelingenwet een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is onmogelijk gezien het uitreisverbod.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing met betrekking tot alle argumenten die de verzoekende partijen in hun verzoekschrift opwerpen, een zeer duidelijk motief bevat.

Wat het schoollopen van de kinderen betreft stelt de bestreden beslissing immers als volgt:

“Dat hun kinderen minderjarig en schoolgaand zijn vormt op zich geen buitengewone omstandigheid. De advocate van betrokkene geeft aan dat de kinderen een leerachterstand zullen oplopen indien ze uit België moeten vertrekken. Overwegen dat de vader en/ of de moeder zich alleen zou kunnen begeven tot de buitenlandse diplomatieke post zou het recht op gezinsleven schenden voorzien in artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet. De scholing van de kinderen nam plaats in afwachting van een definitieve beslissing in het kader van de asielaanvraag. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing voor de kinderen niet in het land van herkomst kan verkregen worden. De scholing van de kinderen behoeft geen gespecialiseerd onderwijs, met een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn. Betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van de kinderen plaats vond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.”

De verzoekende partijen weerleggen deze motieven op geen enkele concrete wijze, waardoor zij blijven staan. Zij beperken zich tot de loutere bewering dat de interpretatie van het begrip 'buitengewone omstandigheid' in casu te strikt is, zonder dit op enige wijze aannemelijk te maken.

Verder bevat de bestreden beslissing het volgende motief:

“Het hebben van een beroepskaart leidt niet ipso facto tot welk recht op verblijf dan ook. Een tewerkstelling werd enkel toegestaan zolang de asielprocedure van mevrouw Ganizheva niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten vervalt tevens haar toestemming om arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.”

Ook dit motief wordt niet op concrete wijze betwist, zodat het blijft staan.

Wat de duur van de asielprocedure betreft geven de verzoekende partijen in hun verzoekschrift toe dat zij niet voldoen aan de voorwaarde van drie jaar. Daarmee geven zij zelf onmiddellijk toe dat zij niet onder de voorwaarden van de staatssecretaris vielen. Bovendien werden de instructies vernietigd door de Raad van State, zodat de verzoekende partijen zich er niet dienstig op kunnen beroepen.

De verzoekende partij betogen in hun verzoekschrift dat het bestuur twee gelijkaardige situaties op een totaal verschillende manier behandelt, zonder dat zij daartoe een objectieve en redelijk verantwoorde reden heeft. De verzoekende partijen maken echter op geen enkele wijze aannemelijk om welke twee verschillende situaties het dan wel zou gaan, laat staan dat zij met deze loze bewering een schending van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk maken. De Raad merkt overigens op dat de verzoekende partijen, telkens zij stellen dat de dienst Vreemdelingenzaken 'in andere dossiers' op een andere wijze oordeelde, op geen enkel moment zelfs maar een begin van bewijs aanbrengen dat in deze 'andere dossiers' een gelijkaardige situatie werd behandeld, laat staan dat deze 'andere dossiers' ook maar op enige wijze vergelijkbaar zouden zijn met huidig dossier van de verzoekende partijen.

De verzoekende partijen betogen verder dat van hen niet kan verwacht worden dat zij hun aanvraag moeten indienen bij de diplomatieke post in Oekraïne, aangezien het land van daadwerkelijk verblijf België is. Aangezien alle argumenten met betrekking tot het verzoek tot verdergezet verblijf zich hier en nu in België situeren, dient men dan ook uit te gaan van de verblijfplaats op heden. De verzoekende partijen slaan de bal hier volledig mis. Zij lijken te insinueren dat het 'verblijf' in België de voorwaarde om buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan te tonen, om een aanvraag in België te kunnen indienen, opzij schuift. Dit is vanzelfsprekend incorrect, en zou het doel van artikel 9bis volledig overbodig maken. Deze loze beweringen van de verzoekende partijen missen elke juridische grondslag.

De bestreden beslissing bevat verder volgend motief: *“Betrokkenen worden niet verplicht zich daadwerkelijk naar Moskou te begeven om zich persoonlijk aan te bieden bij de Belgische Ambassade aldaar; na contact met de Belgische Ambassade te Moskou blijkt dat betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980 via een koerierdienst (vb. DHL) kunnen opsturen vanuit het land van herkomst of vanuit een land waar zij buiten het Schengen-grondgebied kunnen verblijven.”*

De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij niet aantoonde dat zij de aanvraag via koerierdienst kunnen doen. De ambassade maakt echter een integraal deel uit van de overheid, waardoor de overheid in de bestreden beslissing expliciet stelt dat de verzoekende partijen hun aanvraag op deze manier kunnen doen. Bovendien is het aan de verzoekende partijen om aan te tonen

dat zij hun aanvraag niet of zeer moeilijk vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, waarin zij duidelijk niet slagen.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 5 van het E.V.R.M. betreft betwisten de verzoekende partijen het volgende motief van de bestreden beslissing in het geheel niet: "Betrokkenen tonen niet aan dat hun leven, hun vrijheid of hun fysieke integriteit bedreigd zouden zijn in het land van bestemming. Betrokkenen brengen geen bewijzen naar voor die aantonen dat zij persoonlijk het voorwerp zullen worden van agressie, bloedvete of discriminatie. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedures naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties." De Raad merkt verder op dat artikel 3 E.V.R.M. inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>), zodat de verzoekende partij de schending van artikel 3 E.V.R.M. ook in de huidige procedure niet aannemelijk maken gezien zij niet betwisten geen nieuwe elementen aan te voeren in vergelijking met hun asielaanvraag, die zoals gezegd werd afgewezen.

Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC